

Børne Blad

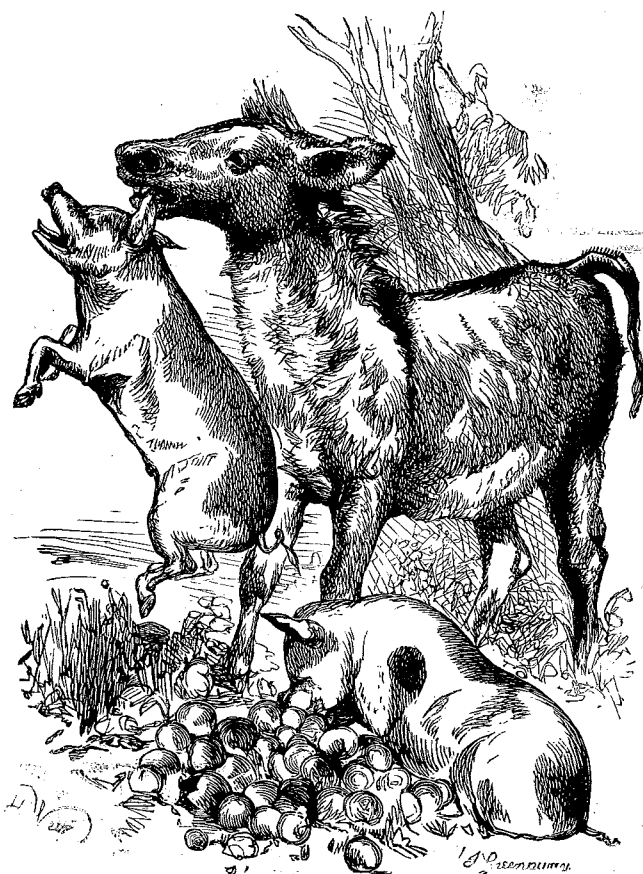

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 28.

11te juli 1897.

23de aarg.

Bæl med dig!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cénis for aaret, betalt i forstud. I vakter til en adresse paa over 5 etspl. levedes det for 40 cénis, og over 25 etspl. for 35 cénis. Til Norge koster det 60 cénis.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Fru Lindens pleiebarn.

(Fortsættelse.)

Gfter fru Lindens død tog den gamle gartner Sofie i huset til sig, og hun styrede husholdningen for ham. Et aar senere kom Wilhelm tilbage, og de to unge kunde holde bryllup. Hvor beklagede de ikke, at den kjære frue ikke kunde være tilstede! Men baade brud og brudgom tog sig paa høitidsdagen en tur hen til sin velgjørerindes grav og smykkede den rigt med blomster.

Wilhelm og Sofie levede et saare lykkeligt liv sammen, og det var dem en glæde at kunne have den fjære gamle boende hos sig; de gjorde alt muligt for, at han kunde have det godt og hyggeligt paa sine gamle dage; de lignede ikke saa mange børn, som desværre synes det er en plage at skulde stille for sine gamle forældre. Deres førstefødte gut blev kaldt Fredrik efter den gamle gartner; deres andet barn var en pige; hun blev opkaldt efter fru Linden og fik navnet Therese.

Saaledes henflød dagene i stille lykke og fred for den lille familie, her havde i sandhed kjærlighed sit hjem. Men det skulde ikke blive mange aar, som den brave gamle kom til at leve sammen med sine børn og børnebørn. Han døde efter et kort sygeleie, og med dyb sorg og smerte maatte Wilhelm og Sofie følge ham til graven.

Et aar senere faldt Wilhelm ned fra et træ, brat den venstre arm og stødte sig ogsaa ellers meget alvorligt. Han slap fra det med livet; men han havde vanskeligt for at bruge sin arm og kunde ikke længere ordentlig udføre gartnerarbeidet. Som følge deraf mistede han et sjerdingaar senere sin plads som gartner paa den store landeindom. De nye eiere af godsjet var gjerrige mennesker, og den understøttelse, de lod den stakkars gartner faa, var forholdsvis liden.

Det var haardt for Wilhelm at maatte forlade sin tjeneste og den kjære bolig, som i saa mange aar havde været hans hjem. Men Sofie søgte paa alle mulige maader at trøste og opmuntre ham. De besluttede at flytte ind til landsbysen og her begynde en liden handel, som kunde bringe dem nogen fortjeneste. Wilhelm maatte trods sin lamme arm kunne passe butikken, og Sofie haabede desuden at faa nogen fortjeneste ved at sy og strikke, hvori hun var meget flink.

Et passende hus var netop tilsalgs i landsbysen. Det var temmelig daarligt, men de besluttede dog straks at kjøbe det og lade det sætte i ordentlig stand. Men baade kjøbet og istandsættelsen krævede mange penge. Under Wilhelms sygdom var der ogsaa gaaet mange penge til. Sofies to tusende daler var anbragte hos en kjøbmand i byen. Wilhelm reiste derinde for at opsigte halvdelen af kapitalen og søge at faa den udbetalt saa snart som muligt. Men kjøbmanden oplyste ham om, at han i obligationen havde betinget sig et helt aars opsigelse. Om et aar skulde Wilhelm faa penge, men før den tid heller ikke en cent. Herved kom Wilhelm og Sofie i adskillig vanskelighed; men heldigvis var der en rig bonde i landsbysen, som mod gode renter var villig til at laa dem de penge, som de behøvede. Man mødte med glæde hans tilbud, og huset blev altsaa kjøbt og sat i ordentlig stand. Wilhelm glædede sig ikke mindst ved den lille smukke have, som hørte til huset.

Wilhelm og Sofie priste sig lykkelige ved saaledes at have faaet sit eget hjem. Deres lille stue var vistnok meget tarvelig møbleret, men lys og koselig. De fik ogsaa snart noksaa god handel; thi alle syntes godt om de venlige og brave folk, som desuden stadig søgte at have gode varer, saa man havde god grund til at være tilfreds. Hvorledes fik ikke Wilhelm og Sofie i saa henseende erfare, at ærlighed varer længst. Altså kunde de nyde en stille lykke efter de lange tunge dage, som de havde haft siden hin ulykkesdaa, da Wilhelm styrtede ned fra træet. De kunde ikke nok takke Gud for al hans godhed. Fra sine vinduer kunde de se den store herregaard, hvor de tidligere saa længe havde haft sit hjem; men de længtes ikke tilbage did; de følte sig saa ufølgelig lykkelige, saaledes som de nu havde det.

6. En ubehagelig nyhed.

Det er altid saa hernelde paa jorden, at sorgen og glæden de vandrer tilhøbe. Dette skulde Wilhelm og Sofie atter saa erfare inden meget lang tid.

Knap et aar senere blev der pludselig i landsbyen fortalt, at den Ajsbmand i byen, hos hvem Sofies penge var anbragt, skulde være gaaet fallit og alle pengene tabte. Saasnart den bonde, af hvem de havde faaet laan, fik vide dette, kom han sthyrtende hen til deres hus og forlangte straks at faa sine penge igjen. Wilhelm og Sofie tilhød ham at tage deres hus og have i pant; men bonden mente, at det ikke var nok, og skjændte og bandte aldeles forfækkelig. Staffars unge folk, som maatte taale en saadan behandling af det raa menneske; de var nedtrykte nok alligevel ved det store tab de havde lidt. Men bonden følte ikke spor af barmhjertighed mod dem; hvis de ikke kunde betale alt, hvad de skulde, inden en bestemt dag, skulde uden videre hus og varer og husgeraad sælges; de skulde ikke engang saa beholde jengene. Og saa slog han i bordet og skummede af raseri.

Nu fulgte tunge dage for Wilhelm og Sofie. Begge var meget nedbøiede. Det var ikke mere end to tre uger til den saa frygtede dag, og de vidste ikke nogen maade, hvorpaa de kunde skaffe pengene. De haabede dog paa Guds bistand, skjønt de ikke kunde se nogen maade, hvorpaa de kunde blive hjulpsne. De bad stadig til Gud. Sofie elskede baade sin mand og sine børn saa usigelig høit, og tanken paa dem hvilede med blythngde paa hendes sjæl. Saaledes gik dagene. Sidste aften før den dag, da den ubarmhjertige bonde vilde komme tilbage, gik Sofie op paa et lidet tagkammer som de havde, for useet af mand og børn at kunne græde rigtig ud. I sit hjertens angst greb hun det lille krucifiks, som hun havde arvet efter fru Linden, og med hænderne foldede omkring det knælede hun ned og raabte i dybsens nød mod det høie om hjælp. „Du barmhjertige Frelser! Se fra din himmel ned til en staffars mor. Ja, jeg ved, du er nær hos alle dem, som har et sønderknust hjerte. O send mig trøst og hjælp. Du har hjulpet mig saa forunderlig før i livet. Hør ogsaa nu min bøn, naar jeg raaber til dig.“

Saaledes laa hun længe paa sine knæ

og bad, og som dengang hun knælede ned ved Herrens alter i domkirken i byen, saa merkede hun ogsaa nu, hvorledes det lysnede inde i hendes sjæl. Hun kom til at huske paa prestens ord, da han bad hende ogsaa i fremtiden at stole paa Guds naadige hjælp. Og styrket reiste hun sig op og vilde atter lægge det hjære krucifiks paa sin plads. Men idetsamme opdagede hun, at et lidet stykke træ var gaaet løs paa krucifiksets bagside og faldt ned paa gulvet. Det maatte engang i tiden være blevet beskadiget og atter limet igjen; men ved hendes taarer og varmen af hendes hænder var limet løsnet. Hun gik hen til vinduet for nærmere at se paa det — da sunkede og blinkede noget hende imøde fra korsets indre. Sofie blev rent forstærket. Men ved at undersøge krucifikset nærmere fandt hun, at det var hult, og at der i korsets indre var skjult et kors af diamanter, indfattet i guld.

Hun tog diamanterne ud og betragtede det nærmere. Det sunkede i aftensoolen med en klarhed og en vekslen farbeglans, saa hendes øine neppe taalte at se paa det. Hun havde oftere seet diamanter hos fru Linden og tvilede ikke paa, at de var egne. Paany kastede hun sig paa knæ og udbrød: „O du naaderige, barmhjertige Gud, hvorledes har du ikke atter saa forunderlig hørt min bøn. Du være takket og prisjet for din store naade og kjærlighed!“

7. Atter glæde og solskin.

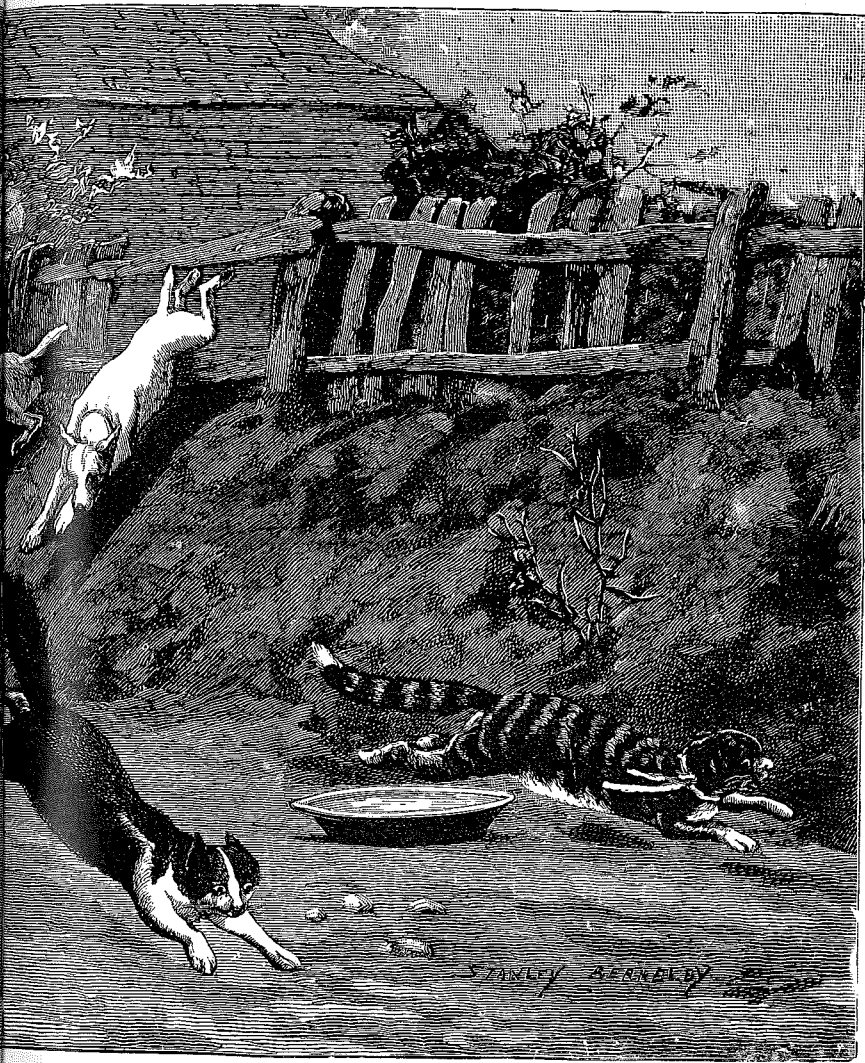
Mens Sofie bad oppe i tagkammeret, sad Wilhelm i sørgmodige tanker nede i stuen. Det var saa ondt at tænke paa, at han med de hjære smaa skulde jages ud fra hjemmet. Han følte sig saa ubeskrivelig nedtrykt og angst. Sveden trængte sig frem paa hans pande, og han syntes, at det blev saa lumert inde i stuen, at han maatte sætte op et vindu. Sofies nærværelse havde tidligere bragt ham til at beherske sig; han vilde saa nødig bedrøbe hende; men nu kunde han ikke længere og brast i graad.

De to smaa børn sprang og lagte paa gulvet og lagde først ikke merke til faderens taarer, men tilsidst lod Frits sit legetøj ligge og kom hen og spurgte i en deltagende tone: „Hvorfor græder du, snilde papa?“

„Kjære lille Frits“, svarede faderen, „du ved jo, at Rasper vil jage os ud af huset og sælge alt, hvad vi har. Du husker, hvor

Hund

g kat.

bred han var, da han sidst var her. Han vil tvinge os til at tigge, hvad vi trænger. Du maa hjælpe mig at bede Gud om, at det ikke maa ske."

Den lille gut stod der med taarer i øinene. Tilfids foldede han sine smaa hænder, saa andægtig op mod himmelen og sagde: „Nære fader i himlene! Den onde Kasper vil tage huset fra os. Du maa ikke lade ham gjøre det. Jeg beder dig derom."

(Sluttes.)

Det er for sent!

Den berømte tyske prest Ludvig Harms i Hermannsburg (død 1865) fortæller følgende:

Jeg har engang staaet ved en mands sygeleie, som i 10 aar ikke havde sat sin fod i nogen kirke og i 20 aar ikke havde været gjest ved Herrens nadverbord. Nu laa han skjælvende og bævende i sin seng. Paa alt, hvad jeg sagde til ham, svarte han bestandig med det ord: „Det er for sent." Jeg knælede ned foran hans seng og bad for hans arme sjæl. Da jeg havde sagt amen og reist mig igjen, vendte han sig imod væggen, og sagde: „Det er for sent" og var saa øieblikke derefter et lig.

En anden gang saa jeg en mand, der kom regelmæssig til kirke og til Herrens bord, græde heftigt under gudstjenesten. Noget tid derefter sagde han til mig, at han allerede for lang tid siden havde indset, at det ikke kunde blive ved at gaa med ham, som det gik, at sagen ikke var gjort med den blotte kirke- og altergang, men at han maatte omvende sig. Han havde ogsaa allerede ofte villet begynde derpaa, sagde han, men aldrig rigtig kunnet komme affted dermed. Nu var imidlertid nødvendigheden af at omvende sig traadt saa levende frem for hans sjæl under den sidste gudstjeneste, at han nu for alvor vilde begynde. Kun havde han endnu to ting, som han først maatte have bragt i orden: Han havde en retsag, som først maatte føres tilende, og han havde en rejse at gjøre, som ligeledes først maatte være tilendebragt. Jeg advarede ham og bad ham at komme det ord ihu: „Idag, dersom du hører hans røst, saa forhærd ikke dit hjerte!" Men han mente, at det kunde ikke lade sig gjøre paa anden maade end som nævnt; men naar saa de

omtalte to ting var bragt i orden, saa skulde jeg ogsaa faa se, at det var hans alvor. — To dage derefter fik manden nerveseber; da jeg kom til ham, var han ikke mere ved sin samling, men talte fuldstændig i vildelse. Mine ord forstod han ikke, mine bønner hørte han ikke; men jeg hørte ham hvert øieblik i sin affindighed heftigt udstøde ordene: „Det er for sent!"

Jeg har kjendt en anden mand, der gjaldt for at være et troende menneske og ogsaa selv mente at være en sand kristen, men som havde afbrudt al omgang og alt sammenkjem med en anden kristen, af hvem han troede sig krænkert, og paa alle forestillinger, som i denne anledning blev gjort ham, stadig svarte: „Jeg bærer ikke nag til ham." Engang hørte denne mand en prædiken over den femte bøn; den gik ham til hjerte, han indsaa, at han virkelig maatte forjone sig med sin bror, og at hans ord: „Jeg bærer ikke nag til ham" var hylleri og selvbedrag. Han kæmpede i to dage, i tre dage med sin stolthed, men kunde ikke faa bugt med stoltheden. Omfiden lovede han, at han vilde gaa hen til sin modpart — den næste dag. — „Hvorfor ikke idag?" spurgte jeg ham. — „Nei, imorgen", svarte han, „det er tidnok imorgen." — Om natten blev hans modstander ramt af et slagtilfælde, saa at han tabte baade mælet og befindelsen, og han kom ikke mere til sig selv igjen. Da nu den anden næste dag med taarer i øinene stod ved den syges seng, tiltalte ham, men uden at faa noget svar, trykkede hans hans haand, men uden at haandtrykket blev gjengjældt, da udbrød han med en hjertefjærende hullen: „Det er for sent!"

Idag er naadens tid,
Idag er Gud at finde;
Nu kan alvorlig lid
Hans milde hjerte vinde;
Betænk dit sjælegavn
Og imod naadens tag,
Vend om i Jesu navn,
Nu heder det: idag!

Mægtig virkning af et barns sang.

Ved den frygtelige ulykke, som for tre aar siden indtraf i gruberne ved Scranton i Pennsylvania, blev flere mænd begravede i hele tre dage og alle anstrengelser for at rede dem syntes frugtesløse.

Et øienvidne beretter:

Den største del af arbeiderne var tyffere. De var i høi grad grebne af medlidighed med de borteblevne mænds hustruer og børn og af fortvilelse over de mislykkede bestræbelser.

En mængde ukyndige mænd og kvinder famlede sig ved grubens aabning den tredje dags aften i en tilstand af nervøs spænding, som kunde bringe dem til at begaa hvilke som helst affindige handlinger. Der reiste sig en ondssabsfuld knurren over, at det var daareagtigt at grave videre, at mændene var døde, og derpaa fulgte bittre raab imod de rige Grubeiere, som dog var aldeles uskyldige i uheldet.

Et overilet ord eller en mine kunde have bragt raseriet til udbrud. Ved siden af mig stod en liden tyff pige, som maaste var 11 aar gammel. Hendes blege ansigt og forfremte blit viste, at hun forstod stieblikkets alvor og fare. Bludselig begyndte hun ikke uden stor anstrengelse at synge med hæst, hvissende stemme, som neppe kunde høres. Efterhaanden fik hun mere mod, og hendes behagelige barnestemme klang i Luthers mægtige gamle salme, som enhver tyffer kjender fra vuggen:

Vor Gud han er saa fast en borg.

Der blev en dødsstillehed. Saa sluttede endnu en røst og saa en anden sig til pigens, og tilsidst lød den mægtige salme fra hele mængden.

En stille fred syntes at bringe alles hjerter til ro. Mændene gjenoptog deres arbejde med ny iver og frynd morgenens gryede, lød det glade raab nede fra dybet, at alle var fundne ilive.

Dette barns sang var i sandhed et ord i rette tid.

Sonnens bud.

In ung mand fortæller: Jeg laa paa et amerikansk hospital langt fra mit hjem. Et blodkar var sprunget inden i mig, og lægen havde sagt mig, at jeg neppe havde mange dage at leve i. Jeg frygtede ikke døden, thi jeg var beredt. Jeg længtes snarere efter det himmelske hjem. Jeg havde intet at gjøre selv dertil, Kristus var jo død for mig, men jeg ønskede brændende at se min kjære mor, før jeg skulde dø, derfor, koste hvad det vilde, jeg maatte hjem.

Med stor fare for mit liv, bragte de mig ombord i et dampskib, der gik fra Amerika til England. Jeg var saa syg, at jeg slet ikke selv kunde flytte mig, og erindrer, at min eneste bøn fra dag til dag var, at Gud vilde opholde mit liv, til jeg kunde saa mor at se. Tilsidst gif vi ind i Queenstown havn, og kaptainen spurgte mig, om de skulde sende et telegram hjem? „Hvad skal der staa“, spurgte han. „Na, sig blot min mor, at hendes dreng ligger døende ombord paa dette skib!“ sagde jeg. „Skal jeg ikke hende komme straks at se til dig?“ spurgte han igjen. „Nei, De kjender ikke min mor“, svarte jeg, „siden De kan spørge saaledes, hun kommer uden at blive bedt derom.“ Det varede ikke længe, frynd mor var ved min side, og hendes arme omkring min hals. Hvorfor kom hun, uden at jeg bad hende derom? Det var, fordi hun effede sin dreng! Og dog, hvor svaagt et billede er en mors kjærlighed af den kjærlighed, hvormed den herre Jesus elsker hver eneste af os!“

Hvad er værst?

In liden pige kom en morgen tidlig, inden hun endnu var bleven helt klædt paa, ind til sin mor og spurgte: „Hvad er værst, mor, at lyve eller at stjæle?“

Moderen blev overrasket og undrede sig over, at hendes lille pige kunde gjøre hende et saadant spørgsmaal, men svarte, at begge dele var synd, og at hun ikke kunde sige, hvad der var værst. „Jeg har tænkt meget paa det“, sagde den lille pige, „og jeg tror, at det er værre at lyve end at stjæle; thi om man stjæl en smule, kunde man jo give det tilbage, naar man ikke havde spist det, og naar man havde spist det, kunde man jo betale det. Men — og den lille pige saa meget forfrækket ud — en løgn er evig og altid en løgn. Vi har nylig læst om Ananias og Saffira, som begge døde for apostelens fødder, fordi de løi for Gud og mennesker.“

Moderen tog sin lille pige op til sig og sagde:

„Gud bevare dig for al slags løgn og falskhed og føre dig ved sin Helligaand paa sandhedens og livets vei!“

Haugianeren og spøgelseset.

Hen fromme haugianer Jon Tengesdal var bekendt for at være i besiddelse af stor legemlig styrke.

Engang han var i Stavanger, fandt en kjøbmand, som kjendte ham godt, paa at ville drive lidt spas med ham. Han mente, at den ihærdige haugianer kunde fortjene at sættes paa prøve, saa man kunde se, hvad mod og tro der var i ham.

Jon blev meget venlig vist ind i en af kjøbmandens stuer. Man bad ham om at sidde ned og undskyldte, om han blev alene en stund. Ja, det gjorde ikke noget, mente Jon.

Han havde imidlertid ikke siddet der længe, før døren aabnedes, og ind træder et forstrækkeligt fælt spøgelse — saa fælt, at det gjerne kunde være den onde selv, og som lige imod ham.

Jon var ikke den, som lod sig skræmme. Da den uhyggelige skikkelse var kommen saadan paa fælg nær, reiser Jon sig op, tager godt tag om livet paa spøgelseset og — trykker til af al magt. Men da blev der vel jammerstrig og bøn om skaansel, og det var svært saa menneskelig stemme det stygge spøgelse havde!

Men saavel Jon som mangen anden alvorlig haugianer har siden mere end en gang faaet sig en sund latter over denne pudsigte hændelse.

Om den samme Jon Tengesdal fortælles der, at han en tid ansaa det for synd at klippe og barbere sig; hvad Gud lod vokse, skulde man ikke egenraadig røre ved, mente han. Som følge deraf gif han med umaadelig langt skjeg og haar, som hang ned paa akslene. Men saa tog han streppen fat og reiste østerover for at besøge Hans Milsen Hauge, som dengang boede ikke langt fra Kristiania. Han traf Hauge hjemme og fik den hjerteligste modtagelse. Ja, det var vel lykkelige dage Jon tilbragte der, og han angrede vist ikke paa reisen. Da Hauge var blevet lidt mere fortrolig med Jon, spurgte han ham, hvorfor han ikke klippede sit lange haar og skjeg. Jon svarede, at han ansaa det for synd. Men saa talte Hauge med ham om, hvor taabeligt det var at indbilde sig slikt; hans ven lod sig overbevise, og da Jon kom hjem, maatte folk forundre sig over, hvor pen han saa ud.

[Efter Bibelen]

Opl. paa billedgaade i nr. 26.

Stærerne bor den kolde vinter i de varme lande.

Skulte floder og byer.

Seg lo i ren jubel; ved den store bro fandt jeg en smudsig lomme nedtraadt; ved at se i nedre ende fandt jeg nogle fine vatre guldpenge. (5 floder)

O. K

Billedgaade.

T
k
v

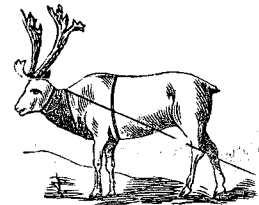
1 L L L L $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{2}$

f

d

kano pn

3

kgers.

